

EMMA KAVANAGH

MÜÜRI-
MÖRVAR

Kõik algas laipadest...

Emma Kavanagh

MÜÜRIMÕRVAR

Inglise keelest tõlkinud Leena Suits

ERSEN

Emma Kavanagh
The Killer on the Wall
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Selles romaanis kasutatud nimed, tegelaskujud ja sündmused on autori fantaasia vili. Mis tahes sarnasus tegelike, elus või surnud inimestega ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Mari Mets

Copyright © Emma Kavanagh 2017
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

D04340918
ISBN 978-9949-82-227-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Danielile ja Josephile, tänu kellele mu elu on imeline.

See, kes võitleb koletistega, peaks ette vaatama, et temast endast ei saaks koletis. Ja kui sa vaatad pikalt sügavikku, vaatab sügavik ka sinusse.

– Nietzsche

Ärge ehmuge, taibates, et teis on pisut saatanat. Saatan elab meis kõigis.

– Arthur Byron Cover

22. juuli 1996

Kõik sai alguse laipadest.

Nad olid olnud istuvas asendis, selg vastu Hadrianuse vallimüüri, näost valged kui tondid. Pead olid longus ja lõug rinnal ripakil. Jäi mulje, nagu oleksid nad seal maganud. Aga nende värv, tühi jäikus ja peatse kuumade päeva ootuses tekkima hakanud esimesed kõdunemismärgid rääkisid teist keelt.

Isla Bell tundis maad oma jalge all vankuvat, küla ja nõmm muutusid korrakaugeks, kaugeks ja ühtäkki olid seal vaid tema ja laibad. Isla põlved andsid järele. Ta vajus kokku ning tema paljad sääred kadusid niiskete kõrte vahele. Isla käed lajatasid vastu kivimürakat, valu sööstis välgunoolena läbi tema käte ning tema magu tõmbus kokku, kui ta kõõksudes ette kummardus ja tuline jutt temast armu andmata läbi voogas.

Nad olid mõrvatud. Isla oli kõigest viieteistkümnene ega teadnud surmast suurt midagi, kuid tal polnud ometi mingit kahtlust. Kolm inimest ei tulnud lihtsalt niisama hommikul kodust välja selleks, et seal müüri ääres külje kõrval surra. Neil polnud olnud muud valikut.

Kitty Lane'i kaela ümber oli sinikaist kee. Tema käed olid olnud süles kokku pandud, veeniderägastik halli naha all kontrastselt tume. Ta kandis fuksiaroosat kitlit, karvase voodriga riidest saapaid ning tema sääred olid niiske heina sees paljad. Kitty pea oli hakanud küljele vajuma ja oli nii madalal, et tema tihedad keemilised lokid toetusid kõrval istuva laiba põsele.

Ben Flowers. Kas ta polnud mitte hiljaaegu abiellunud? Rhiani või Racheli või kellegi seesugusega? Mehe oimukohal oli peenike kuivanud verenire. Ka tema käed olid süles kokku pandud, kuid vasak rippus veidra nurga all, nagu oleks tal keset käsivart veel üks küünarnukk olnud. Ka tema lõug oli imelik, kuidagi paigast ära. Ja väga teraselt vaadates võis näha tema kaelal punaseid sõrmejälgi.

Ja siis oli seal veel Zach. Zach istus emakeele tunnis temast kolm pinki eemal. Zach sõi lõuna ajal tuunikalavõileibu ja kartis ämblikke. Zach murdis kord jala, kui püüdis oma vendadele tõestada, et on küllalt suur poiss, hüppamaks alla teise korruse aknast. Zach oli vaikne ja heatahtlik ja naljakas ja päris kindlasti surnud.

Isla lasi peal longu vajuda ning põrnitses rohuliblesid, sipelgat, kes mööda tema paljast põlve üles sibas, ja sundis end hingama. Ta oli tulnud jooksma. Muud midagi. See oli päev nagu iga teine, kui tema silmad avanesid kell kuus ning päike tungis kardinat vahelt sisse ja tema keha hakkas uuest energiast surisema. Ema arvates oli ta nagu spanjel, kes vajas päevas mitut jooksutiiru, et olla talutav. Isla oli majast välja astunud kell 6.09. Ta oli lipanud läbi aia nõmmele, mis näis oma tühjuses lõputuna kaugusse rulluvat. Ta oli hetkeks seisma jäänud, jahe tuul vastu nahka puhumas. Kanarbikupuhmaste kohal liugles tuuletallaja, kes laskus Whin Silli kurvi juures madalale, võttis õhus kurvi ja tõusis taas merevaigukarva hommikutaeva poole. Siis oli Isla paigalt võtnud, tõuganud jalatalla künklikult maapinnalt lahti. Ta jooksis müüri poole, rind täis näpistavat külma õhku, lisades palja ihu sunnil aina kiirust. Isla pööras vasakule, tema tossud lidusid Whin Silli kurvist üles, sääred olid tõusust pinges ja kopsud ahmisid õhku, kui ta märke jõudis ja püüdis hoida tasakaalu sel kitsal rajal, mis kulges piki Hadrianuse vallimüüri. Siis pööras ta vasakule, jalad nägemas vaeva, et püsida kitsal rajal, ning võttis suuna tõusva päikese poole, mille punased sõrmed temast kinni haarasid ja teda edasi tõmbasid. Pika müüri kivid olid tema kõrval nagu rivis marssivad sipelgad.

Ta jooksis pika kerge sammuga, püüdes kõigest väest püsti püsida sel kaldus rajal, mis näis tahtvat teda iga hinna eest pikali kukutada. Vahest oligi see peamine põhjus, miks Isla just seda teed mööda jooksmas käis. Võib-olla oli asi selles, et ta tahtis põikpäiselt olla just selles paigas, kuhu maa ise teda üldse ei tahtnud. Aga asi võis olla ka müüris. Hadrianuse vall oli tema kodu. Kui temalt lapsepõlves küsiti, kus ta elab, vastas Isla alati lihtsalt, et elab müüri ääres. Müür kaitses teda nõmme eest, selle metsiku looduse eest. See oli rahustav rivi, mis lõikas läbi nõmme ja andis lootust, et isegi see nõmm on mõne kivi ja tahte abil taltsutatav.

Siis, kui tema kopsud olid lõhkemas ja süda tagus ning külaserv oli ilmunud silmapiirile, oli ta laskunud järsku mäenõlva pidi tipust alla ning pööranud päikesele ja horisondi kohal rippuvale uduloorile selja. Ta oli pööranud Brigantoni, keset rohetavat kõrbe asuvasse tsivilisatsioonipessa. Lähestikku seisvad kivimajad olid kirjeldamatult uhked oma kõrge ea ja kena ilme üle, aiad olid veatult hooldatud, lillepeenrad lopsakad ja seatud niisuguse täpsusega, mille üle oleksid uhkust tundnud isegi roomlased. Küla oli olnud vaikne, kui ta oli jooksnud selle tühjadel tänavatel, läbi tardunud paiga, mis ootas päeva algust. Ta oli jooksnud läbi küla, mööda kitsaid kõnniteid, mis ääristasid sama kitsaid sõiduteid. Ta oli jooksnud põhikooli juurde, mööda puust, mille otsast ta polnud kord alla saanud, kiriku juurde, mille rasked puidust ukSED olid lukus. Siis oli ta jõudnud küla kaugemasse otsa, Bowman' si mäe juurde, pööranud vasakule niipea, kui Chevioti mäed silmapiirile kerkisid, võtnud uuesti suuna alla ja teinud tiiru, kuni jõudis tagasi müüri juurde. Ta oli jooksnud, sammud peas valjult kajamas, mõelnud tavalistele asjadele, nagu eksamid ja kool ja poisid ja seesugused asjad, millele inimene mõtleb siis, kui on viisteist ja üksi, kuid korraga, sel hetkel, kui maastik muutus ja tema jalad tabasid nõmme tasast pinda, oli ta näinud kauguses midagi, mida tema mõistus ei suutnud kuidagi seletada.

Ta oli jooksnud lähemale ja lähemale, mõeldes, et vaatepilt tema ees muutub iga hetk ning on ühtäkki igati mõistetav. Ta oli ju Brigantonis ja Brigantonis ei olnud mingit kuritegevust, maailm oli väike ja korrapärane ja turvaline. Ja see, mida ta pidas surnukehadeks, pidi ilmselgelt olema midagi muud.

Isla põrnitses teravat kivi oma käte all. Ta ei tahtnud enam vaadata. Ta ei tahtnud näha.

Aga tõenäoliselt ei tahtnud Kitty, Ben ja Zach samuti seal olla. Nii sundis Isla end pilku tõstma ja neid vaatama. Ta pidi kellegi kutsuma, ta pidi abi tooma. Isa oli kindlasti veel kodus, ta polnud veel tööle läinud.

Isla ajas end püsti. Isa. Isa teab, mida teha, ta teeb kõik korda, parandab selle olukorra. Aga hoolimata targanud mõttest mõistis Isla, et see on vale. Juhtunut ei paranda enam miski. Tema maailm oli hetkega muutunud. See ei pidanud enam kunagi endiseks saama.

Sel hetkel kuulis ta häält, vaikset oiet, mida tekitab vahel tuul, kui puhub Chevioti mägede vahel, ning tema nahk lõi kihelema, kui ta taipas, et pole üksi.

Isla pööras ümber, lootes näha... Ta ei teadnud, mida ta näha ootas. Mõrvarit oma selja taga? Aga seal polnud midagi peale nõmme ja unise küla. Ja siis kostis heli uuesti. Isla oleks tahtnud jooksu pista, ta tundis oma keha surisemas, ta pidi põgenema. Aga ta jäi paigale, pööras ümber ja tema silmad liikusid üle künkliku järsu Whin Silli, mööda iidsest kivimüürist, selle ees vedelevaist laipadest, mis püüdsid asjatult hoida tema pilku.

Korraga välgatas miski ja Isla nägi varju, mis poleks pidanud sellesse paika langema. Keegi liigutas vaevumärgatavalt.

Mees lebas vahest saja meetri kaugusel, näoli heinas. Näis, nagu oleks ka tema sinna nõnda seatud, kuid keharaskus oli sundinud teda vajuma kutsuva maa poole. Isla hingamine takerdus taas ja värske õud äratas ta niigi õudsest kogemusest. Ta liikus aeglaselt ja ettevaatlikult neljanda surnukeha poole.

Heli kostis taas ja Isla nägi põgusat liigutust.

Siis pistis Isla jooksu ja viskus neljanda ohvri kõrvale maha. Mehe silmad olid kinni, kuklakarvad verest läbi imbunud.

“Armas jumal,” pomises Isla. “Pea vastu, Ramsey. Kõik saab korda.”

Reede, 21. oktoober 2016

KOLETIS

ISLA

Enamasti ei näe koletised välja sellised, millisena neid ette kujutame. Isla piidles läbi akna Heath McGowanit. Mees lamas selili, pea torujas aparaadis. Ta pidanuks nägema välja nagu saatan ise. Aga nüüd lebas ta siin kogu oma pikkuses, mida oli 175 sentimeetri jagu, kandle peaaegu kere otsas, juuksed lühikeseks pügatud, nähes välja mõnevõrra väiksem kui viimati. Tavaline mees, kellele oli hakanud tekkima kõhuke ja kelle küüned olid viimseini ära näritud. Ent Isla oli mõelnud sellele mehele kahekümne aasta vältel igal õhtul; igal õhtul tuld kustutama hakates tegi ta väikese pausi, silmitses viimast valgust ja mõtles müürimõrvarile. Ta oli kolmekümne viie aastane naine, kes kartis pimedust. Selles oli süüdi Heath McGowan.

“Heath, kuidas sa ennast seal sees tunned?” Isla kummardus mikrofonile lähemale, surus kõnenupu alla ja sundis end rääkima kergel, isegi sõbralikul toonil. “Me alustame kohe varsti.”

Ta vaatas meest monitorist, seda, kuidas Heathi silmad tema sõnade peale üles vaatasid. Mida ta seal niimoodi uuris?

Aga Isla oli teinud oma tööd palju kordi ja teadis väga hästi, mida Heath McGowan lootis temas leida.

Nõrkust.

“Aega on, professor.” Mehe hääl oli rahulik, peaaegu lõdvestunud, nagu oleks ta korruga fMRT-apraadi, valvurid ja teda ootavad ahelad olematuks muutnud ja lebaks nüüd kusagil rannal.

Isla lasi nupu lahti ja tõstis pilgu vangivalvurile. Oli ta Steve? Stan? Oma ülilihaselise keha kohta oli ta isegi nägus, seistes, nina

vastu akent, mis eraldas kontrollruumi fMRT-aparaadist – teda tema vangist –, pööramata pilku masinalt ja Heath McGowani kehalt, mis aparaadist välja paistis. See oli veider tunne. Teada, et ruum oli põhjalikult läbi uuritud ja sealt olid ära viidud kõik esemed, mida saaks kasutada relvana, ka need, mis nõudnuks ulmelist kujutlusvõimet, et seal seisab valvur, ukse taga veel üks ja järgmise ukse taga veel üks, kuid sellest kõigest hoolimata tundis Isla, et tema turvalisus sõltub koletise heast tahtest.